

Història d'un vençut a l'infern

Carles Ribera, ahir en la presentació del seu llibre
Foto: JUANMA RAMOS.

Joaquim Aleixandri (1906-2002) va ser ferroviari de professió i alcalde per ERC a Caldes de Malavella del 1937 al 1938. Al final de la Guerra Civil, va haver de fugir cap a França, en un exili que va resultar definitiu: va morir-hi el 2002, i en tot aquest temps només va tornar un cop a Catalunya, a finals dels setanta. Ara el llibre *El carrer de l'infern*. Diari de Joaquim Aleixandri (Pagès Editors) recull les notes de dietari, editades, que va escriure entre 1955 i 1963 i que reflecteixen la seva vida crua, difícil i solitària d'immigrant a França. El llibre –pròleg, edició i epíleg– és obra del seu renebot, el periodista Carles Ribera –exvicedirector d'El Punt Avui i actualment cap de gabinet del conseller de Cultura, Santi Vila–, que abans ja n'havia publicat la biografia i un llibre sobre la seva experiència al comitè de milícies antifeixistes durant la guerra.

El títol del llibre és d'una evocació molt directa: agafa el nom del carrer de Grandchamp, a la Borgonya, on va viure Aleixandri, i intenta reflectir la vida d'“una persona que ho ha perdut tot i que no té cap esperança”, segons va explicar ahir Ribera, en la presentació del volum a l'Ateneu Barcelonès.

És un dietari sense “èpica ni política”, una “història trista”, que “connecta un món d'ahir amb el nostre món d'avui”. Al capdavant, la vida d'Aleixandri és la d'un exiliat que es convertirà, després, en un immigrant “en un ambient hostil”. Els paral·lelismes amb els refugiats d'avui en dia són evidents. “Aquest és el dietari d'algú que deixa de ser un fugitiu, un exiliat, i passa a ser un immigrant, algú que ja ha fet la seva biografia i ara no li passa res, que a la Borgonya porta una vida de supervivència”, va afirmar Ribera. Aleixandri comença el dietari el 1955, quan mor la seva dona, i en les pàgines que escriu els vuit anys següents sempre es dolrà de la seva absència.

En una edició d'estètica quasi noucentista, el llibre forma part de la col·lecció *La Maleta de l'Exili*, de Pagès Editors. El seu director, Josep Maria Murià, es va referir a la història d'Aleixandri com la història “d'un vençut, vençut, vençut”. “És un personatge representatiu de les moltes persones que han hagut de passar gana, dificultats i que no els passés res més que una vida miserable”, va comentar. I al mateix temps, va contraposar la vida de l'exili a Mèxic (com el seu pare i ell mateix) amb l'exili d'Aleixandri, que, tot i els intents, no va poder anar al continent americà perquè no s'havia pogut retrobar amb la seva dona. Com a exemple de les dificultats que va haver de passar, hi ha la descripció crua, tal com raja, del primer viatge en tren que va fer des que havia arribat a França. Era el 1961 i va anar cap a Dijon, que aleshores li va semblar celestial. Enmig de les penúries, Murià va destacar una afirmació de dignitat: Aleixandri mai va reclamar a Franco l'ajut estatal que tenia dret a rebre per haver treballat com a ferroviari.

Publicat a:

- El Punt Avui. Comarques Gironines 28-09-2016 Pàgina 33
- El Punt Avui. Barcelona 28-09-2016 Pàgina 11
- El Punt Avui. Camp i Ebre 28-09-2016 Pàgina 11
- El Punt Avui. Lleida 28-09-2016 Pàgina 11
- El Punt Avui. Maresme 28-09-2016 Pàgina 11
- El Punt Avui. Catalunya Central 28-09-2016 Pàgina 11

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/3-politica/17-politica/1007797-historia-dun-vencut-a-linfern.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui